

„Er den der endnu? ... Saa kan vi jo tage Jagtvognen.“

„Der er kun Plads til fire.“

„Det er ogsaa nok, naar du selv er Kusk. Jeg foretrækker dog at ride.“

„Det kan du ikke.“

„Hvorfor?“

„Du veed jo, at Kora er bleven halt.“

„Herregud, saa tager jeg den røde Kørehest, den har jeg redet før. Gør nu ikke saa mange Ophævelser!“

„Hvad mener du, Tante Bertha? Tror du virkelig, den Udgravning har den fjerneste Interesse?“

„Det veed jeg ikke. Men Forslaget om en Køretur taltaler mig i hvert Fald. Der er saa smukt ved Follebro.“

Jægermesteren havde vendt Øjnene mod Jorden. Han stod saadan en lille Tid, vendte sig derpaa om og gik tilbage til sin Stue for at sende Ordre til Stalden.

Kort efter brød Damerne op for at gøre sig i Stand.

Da Fru Vilhelmine kom ind i sit Soveværelse, stod hendes Mand derinde. Hans Udseende forskrækkede hende. Med Hænderne paa Ryggen kom han hen imod hende og trængte hende med sit Blik op mod Væggen. Tilsidst raabte hun i Angst:

„Hvad vil du mig? Herinde har du ikke noget at gøre!“

„Du vil ride sammen med Frandsen?“ sagde han. „Godt! ... Men dersom du fjerner dig mere end ti Skridt fra Vognen, bliver du endnu i Aften jaget ud af Gaarden med denne her!“